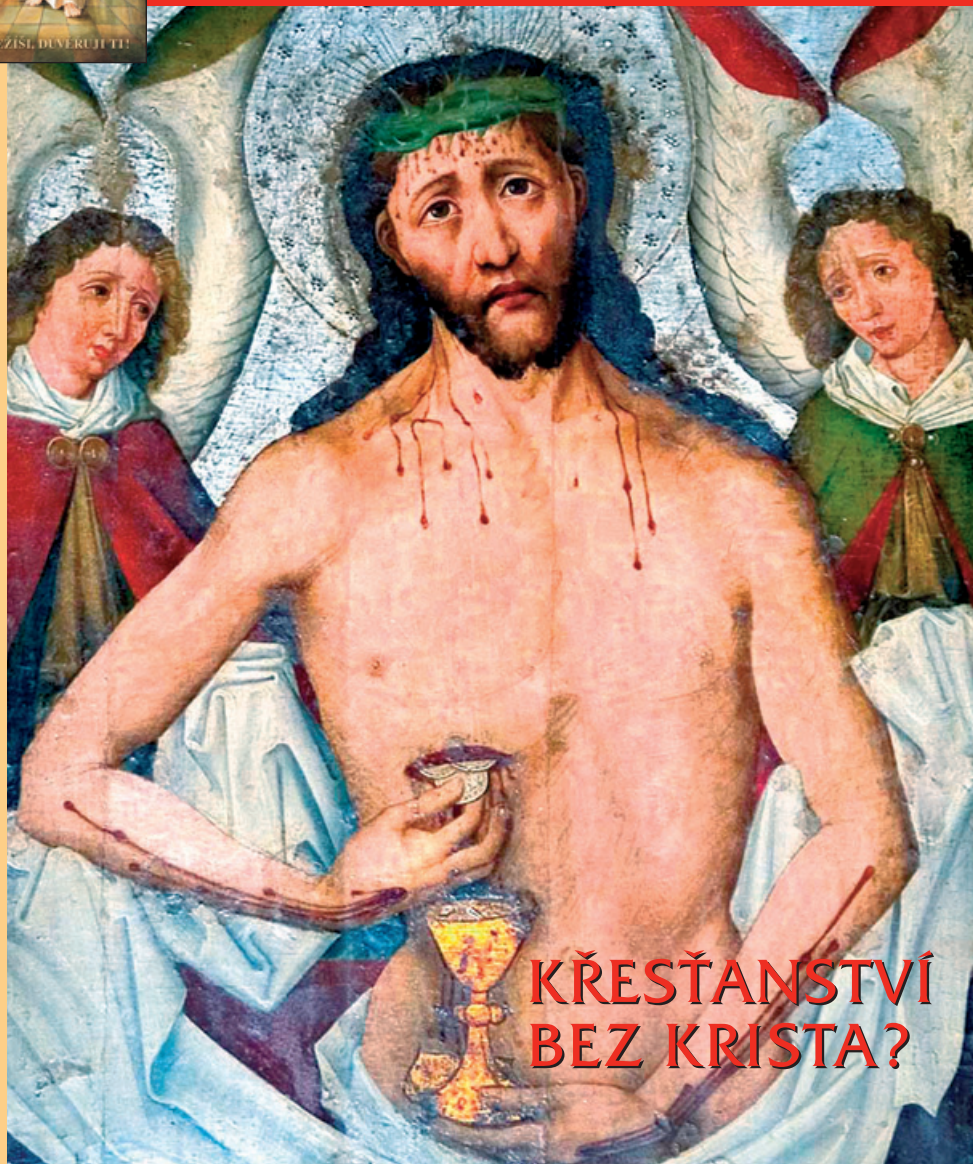

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

ČTVRTLETNÍK SPOLEČNOSTI KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU 2/2011

Drazí přátelé,

polovina roku, která je už pomalu za námi, nám přinesla hodně milostí. Můžeme být vděční Bohu, mimo jiné, za blahohřecení papeže Jana Pavla II. (mnozí z nás se s ním setkali a určitě na to vzpomínají nejen s radostí, ale také s povzbuzením, že svatí jsou kolem nás a s námi), za první národní kongres o Božím milosrdenství, který se v květnu konal v Novém Městě na Moravě a ve Slavkovicích a ze kterého Vám v tomto čísle přinášíme reportáž.

Důvodů, proč bychom měli být Bohu vděční, je určitě víc a myslím si, že daleko více je v našem životě toho, za co bychom měli Bohu děkovat, než toho, za co děkujeme. Možná je to tím, že spěcháme, že jsme si zvykli na tolik věcí a darů, které každý den používáme, a možná je to tím, že Bůh v našem životě nějak „vyblednul“...

Ať nám toto číslo pomůže si připomenout, jak je Bůh a jeho milost důležitá v našem životě. Vaše prázdniny, dovolené a letní odpočinek ať jsou plné Božích milostí!

P. Wojciech Zubkowicz SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Časopis zaměřený na šíření úcty k Božímu milosrdenství

Vydává: Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC
Vychází čtyřikrát do roka

Adresa redakce: Jány 71, 592 32 Jány
tel.: 566 502 859, mob.: 774 521 531
e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení: KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce: šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC,
MUDr. Markéta Knobová,
Mgr. Dora Švachová,
Bc. Robert Pecha

Fragmenty z Deníčku sv. Faustyny:
© Zgromadzienie MB Miłosierdzia,
Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: archiv ABM

Grafická úprava: Josef Karhan

Cena: není stanovena. Redakce a tisk se hradí z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele (viz bankovní spojení).

Imprimatur: Církevní schválení
– Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá P. W. Zubkowicz SAC
MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk: Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.
511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo: Václav Malý	3
Angelo Scarano: Skutky bez Krista?	5
Nikdo nepřichází k otci...	7
Antikrist ve verzi „soft“	9
Zapomenutý zachránce	12
Nabídka KNA	14
Karel Otčenášek – rozhovor	16
Budme svědky víry!	20
Korunka	22
Poslání a spiritualita sestry Faustyny	23
Svátek Božího milosrdenství	24
Pěší pouť 2011	25
Mučedník a vyznavač – 2. část	26
Kongres o Božím milosrdenství	28
Nabídky, literatura	34
Informace	35

Evangelium je především radostnou zvěstí, kdo a jaký je Bůh ve vztahu k člověku a svěmu stvoření. Ježíš nejen hlásal Boží příklon a zájem o člověka, ale byl vrcholným Božím sebesdílením. Spojení božství a lidství v jeho osobě je zlomem lidských dějin. V Ném sám Bůh vstoupil do dějin. Každý člověk má svoji neopakovatelnou důstojnost, protože v důsledku Vtělení se může stávat Boží cestou do prostředí, v němž obdarovaný jedinec žije. Zde je zdroj veškerých hodnot, o nichž se dnes tolik mluví. Jedinečnost a nezastupitelnost každého jedince je svědectvím o Boží velkorysosti, která počítá s každým člověkem ve svých záměrech s lidmi a stvořením. Jedinec dorůstá své důstojnosti rozvíjením a prohlubováním svých vztahů k ostatním. Je podstatně bytostí vztahovou. Pokud opomíjí své výsostné poslání vytvářet a kultivovat vztahy, tak lidsky nejen zakrní, ale prohřešuje se proti podstatě svého lidství.

Teprve když objevíme a přijmeme Boží nabídku ke vztahu, jak o ní mluví evangelium, můžeme z toho odvodit zásady, které se staly základem naší kultury a hodnotového žebříčku. Sám člověk je velikým

tajemstvím a je více než vyznavač a realizátor hodnot. Evangelium není možno zužovat na seznam hodnot, jimiž bychom se měli řídit. Nelze je vtěsnat do kazajky ušlechtilých záměrů, které vytvářejí lepší soužití mezi lidmi. Pokud budeme chápat hodnoty, jež pokládáme za důležité pro vztah mezi jedinci, mezi jedincem a společností, mezi společnostmi jako takovými, tak ustrneme na rovině krásného humanismu. My křesťané máme šanci vidět hlouběji a odkrýt podstatu. Evangelium nás inspiruje a vede k porozumění, proč a jaký smysl mají hodnoty. Jsou na konkrétním jednání Ježíše zřejmé a následovatelné. Rovnost všech jedinců, spravedlnost ve vzájemném soužití, solidarita se slabými, důstojnost každého jedince odvozená od biblického ujištění, že člověk je stvořen k Božímu obrazu – to vše jsou pilíře a výzvy, které Ježíš plně přetvořil v čin. Teprve na jejich základě se otevírá prostor pro další pravidla a spravedlivý právní řád.

Nestačí o hodnotách jenom uvažovat, ale jsme evangelii vyzváni, abychom je vtělovali do každodenního života. ■

MICHAELA ANTŮŠKOVÁ • „DOKONÁNO JESTI!“

ANGELO SCARANO, TH.D. S.S.L.

SKUTKY BEZ KRISTA?

K ČEMU VÍRA V KRISTA?

PROČ INDOKTRINOVAT DRUHÉ?

A COPAK NEVEDE NÁBOŽENSTVÍ K FANATISMU A NETOLERANCI?

COŽ NEZÁLEŽÍ SPÍŠ NA DOBRÉM ŽIVOTĚ, NA ČISTÉM SVĚDOMÍ?

A NA DOBRÝCH SKUTCÍCH?

Na tyto otázky se můžeme podívat z několika úhlů, ale pro tuto úvahu bohatě postačí biblický pohled, přesněji ten novozákonní. Zprvu by se zdálo, že tyto otazníky doby současné vůbec nesouvisí s obdobím Nového zákona. Ale toto počáteční předporozumění se celkem záhy změní... zejména díky pavlovským listům. Jistě, v pavlovských spisech se nesetkáme přímo s takovými otázkami, ale přece jen s velmi podobnými, které mají koneckonců stejný kořen: potřebuji Krista k tomu, abych žil dobře? A bych byl „dobrý v Božích očích“?

Předně – otázka „správného startu“, počátku nového života, života s Bohem. Je možné se stát Božím přítelem, člověkem ospravedlněným, jen na základě své dobré vůle a svých krásných činů? Pro Pavla je odpověď jasná a jednoznačná: ne, nikdy. Bez Krista nemožu, i kdybych zachovával všechny etické normy. Jen na základě dobrých skutků „se nemožu stát dobrým“ v Božích očích (Ř 3,20). Spravedlivým a ospravedlněným, tj. Božím přítelem, se mohu stát jen vírou v Krista (Gal 2,16). Pavel řešil „naši otázku“ v kontextu polemiky se židovstvím, které se chtělo obejít bez Krista – stačí zachovávat Zákona, abych byl spravedlivým.

Ale toto pokušení „žít pro Boha bez Krista“ se objevuje znovu a znovu v prvotním křesťanství, nejen ohledně počátku duchovního života, ale i v jeho pokračování. O tom svědčí list Galaťanům, přesněji Gal 3,1-4:

„Vy pošetili Galaťští, kdo vás to obloudil – vždyť vám byl tak jasně postaven před oči Ježíš Kristus ukřižovaný! Chtěl bych se vás zeptat jen na jedno: dal vám Bůh svého Ducha proto, že jste činili skutky zákona, nebo proto, že jste uvěřili zvěsti, kterou jste slyšeli? To jste tak pošetili? Začali jste žít z Ducha Božího, a teď spoléháte sami na sebe? Tak veliké věci jste prožili nadarmo? A kdyby jen nadarmo!“

Je možné začít s Kristem... a končit „u sebe“! Spoléhat na sebe, na své síly a „zaručené skutky“ zajišťující spásu: v případě judaizujících křesťanských misionářů působících mezi Galaťany to byly zřejmě obřízka, zachovávat dietetických předpisů. Před stejným svodem varuje apoštol národů v Fil 3,18-19: „Mnozí, o nichž jsem vám často říkal a nyní to s pláčem opakuji, žijí jako nepřátelé Kristova kříže; jejich koncem je zahynutí, jejich bohem břicho a jejich chloubou to, zač by se měli stydět, neboť smýšlejí přizemně.“

Nejen na počátku křesťanského života (aby se zvládl rozhodující skok ze sféry lidské k té Boží), ale i v jejím průběhu je třeba žít z Krista, viz Kol 2,6-7:

„Žijte v Kristu Ježíši, když jste ho přijali jako Pána. V něm zapusťte kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry, jak jste v ní byli vyučeni, znovu a znovu vzdávejte díky.“

Jak rozumět výzvě „žijte v Kristu Ježíši“? Klíč k pochopení najdeme ve stejném listu o něco dále: „Všechno, cokoli mluvíte nebo děláte, čiňte ve jménu Pána Ježíše“ (Kol 3,17). Prostě všechny projevy našeho života, slova i skutky (a samozřejmě i záměry), mají prýštit z Krista (to je smysl výrazu „ve jménu Pána Ježíše“). On má být zdrojem inspirace a síly.

„Beze mě nemůžete dělat nic,“ potvrzuje ve stejném duchu Janovo evangelium (15,5). Kdosi trefně poznamenal, že bez Krista můžeme bohužel konat mnoho věcí, ale nebudou mít „božskou kvalitu“, „božský rozměr“.

Tento kristovský pohled na své konání můžeme rozšířit trojičně, vždyť kde je Kristus (a kde působí Kristus), jedná samozřejmě i Duch Boží, proto Gal 5,16.22-23: „Chci říci: Žijte z moci Božího Ducha, a nepodlehnete tomu, k čemu vás táhne vaše přirozenost. Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání.“ A Otec samo sebou nemůže zůstat stranou, proto Fil 2,13: „Je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí.“ Jinými slovy: Bůh sám ovlivňuje veškeré konání člověka od počátku (chtění) až po dovršení (skutky). Toto však není samozřejmostí, stále nově se vyžaduje aktivní spolupráce a otevřenost ze strany člověka – a odmítání staronového pokušení, být jako Bůh, vystačit si bez Boha k tomu, abych byl „dobrý v Božích očích“.

Když během různých společenských setkání přijde hovor na téma víry a náboženství, a zejména když jsou u něj přítomni lidé nábožensky nepřilíš aktivní, je slyšet: „To je v podstatě jedno, v co nebo v koho člověk věří, hlavně, aby se slušně choval.“ Nezřídka se na podporu takových výroků uvádí i Kristovo učení o lásce k lidem, o tom, že se má konat dobro bez ohledu na jakékoliv rozdíly existující mezi lidmi.

■ DR. BOGDAN PELC

NIKDO NEPŘICHÁZÍ K OTCI, NEŽ SKRZE MNE

Bezesporu dvojí přikázání lásky k Bohu a k bližnímu anebo princip „Jak byste chtěli, aby lidé jednali s vámi, tak vy ve všem jednejte s nimi; v tom je celý Zákon i Proroci“ (Mt 7,12) patří k hlavním bodům Ježíšova evangelia. Kristus skutečně požaduje od svých učedníků vysokou úroveň mravního života, s láskou k nepřítelům včetně. Ale je to teprve část pravdy. Nikde v celém Novém zákoně nenajdeme místo, kde by se mluvilo o tom, že je lhostejné, jaká je víra člověka. Naopak, jak v evangeliích, tak v ostatních spisech (zejména apoštolské listy) je dáváno najevo přesvědčení, že víra v Ježíše Krista, Božího Syna, je ke spáse nezbytně nutná. V Evangelii podle sv. Matouše čteme Kristův výrok: „Každý, kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi; kdo mě však zapře před lidmi, toho i já zapřu před svým Otcem v nebi.“ (10,32n). Podle sv. Marka (Mk 8,38) a Lukáše (Lk 9,26) zní tento výrok podobně, a možná že je ještě rozhodnější. Také „misijní příkaz“ je zřejmý: „A řekl jim: Jděte do celého světa a kaďte evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen; kdo však neuvěří, bude odsouzen“ (Mk 16,15n; srov. Mt 28,18-20). Také četné úryvky listů sv. Pavla a jiných spisů Nového zákona vyjadřují přesvědčení, že víra v Krista a její vyznávání je nezbytnou podmínkou spásy. Nebudu tady uvádět příslušná místa a citace, ať vážení čtenáři studují samostatně – přece mají listy Pavlovy sotva 104 stránky. Soustavná četba bude určitě přínosem pro každého.

Ano, Bůh očekává, že člověk v něj bude věřit, jemu důvěřovat, milovat ho a kvůli tomu se teprve bude řídit Božími zákony. Víra a praxe křesťanského života jsou se sebou nerozdílně spjaty a pokud se jedna nebo druhá ztratí, člověk spásy nedosáhne. Samozřejmě každý dobrý skutek přináší úlevu v utrpení, a proto je žádoucí – bez ohledu na to, proč ho někdo vykonal. Peníze věnované na charitu pomohou nuzným stejně účinně, když je někdo dal z lásky a soucitu nebo s úmyslem předvést se před známými, jak je bohatý a štědrý. Jenže před Bohem je velmi důležitá právě motivace: nejde jen o to „co“, ale také „proč“ někdo něco udělal. Také dobré skutky nevěřícího člověka se líbí Bohu, ale mnohem větší zalíbení má v dobrých skutcích, které někdo koná motivován vírou.

Proto nestačí konat dobro, člověk musí věřit. Je možné to znázornit pomocí příkladu: když dítě – řekněme tomu – vykoná nějakou lehkou práci v domácnosti, poněvadž je to nutné, rodiče jsou spokojeni a mají radost. Ale když stejné dítě stejnou věc udělá zase a řekne, že to udělalo proto, aby rodiče měli radost, nebude jejich radost mnohem větší?

Musíme ještě zdůraznit jednu věc: život člověka je plný nástrah a pokušení, my lidé jsme nedokonalí a snáz konáme zlo než dobro. Tuto náklonnost ke zlu můžeme překonat jen díky pomoci Boží. Jedna ze šesti základních pravd katolické víry říká, že Boží milost je k dosažení spásy nezbytně nutná. Teologové, kteří tyto základní pravdy víry jaksi „destilovali“ z Bible a tradice, věděli, co dělají. Přece už křest, jehož důležitost pro dosažení spásy byla právě výše uvedena, je darem Boha, jeho milosti, kterou nám lidem hojně a nezaslouženě dává. A milost odpouštění hříchů? Kolikrát v životě jsme se zpovídali a tak díky Bohu zbavovali provinění, mnohokrát i velmi těžkých? Jak bychom žili s břemenem viny? Přece každý těžký hřích

nás odděluje od Boha. Bez jeho milosrdenství by nikdo nemohl být spasen, protože nikdo není dokonale spravedlivý.

Co je ovšem dobro a zlo? Kdo o tom rozhoduje? Na jakém základě máme stavět své soukromé a společné životní plány? V dnešní době se mnozí přiklánějí k názoru, že většina má právo určovat, co je dobré a co nikoliv, přece většinové rozhodování je jedním z pilířů demokracie, toho dosud nejlepšího, i když nedokonalého uspořádání lidské společnosti. Ale i většina se může mýlit. Například dlouhá staletí nebylo otroctví nikým považované za zlé a nemravné. Tak pokroková a demokratická společnost, jakou byl a je americký národ, dospěla k názoru, že je to zlé, teprve před 150 lety! Ježíš byl také odsouzen ke smrti kvůli požadavku drtivé většiny lidí přítomných u Pilátova soudu. A kolik zločinů totalitních systémů bylo spáchaných pod rouškou platných zákonů... Jedinou cestou je, abychom jednali podle zákona, který nám dal Bůh, náš stvořitel, který nás zná lépe než my sami. Boží zákon nás vede jistě k cíli. Ježíš přece říká: „Já jsem cesta, pravda a život.“ To znamená, že on nám zjevuje pravdu o nás samých, poučuje nás o tom, co nevíme, anebo velmi namáhavě odhalujeme. Jak učil blahoslavený Jan Pavel II., člověka není možné pochopit bez Krista. On nám ukazuje náročnou, úzkou a strmou, ale jedinou pravou cestu ke štěstí. Iluzorní přísliby štěstí, které hlásali různí vůdci, zkrachovaly, a často za doprovodu nesčetných obětí a utrpení. Jen ti, kdo následují Krista, nebloudí, jsou si jisti, že dosáhnou cíle. Protože stavěli domov svého života na skále, nikoliv na písku. O páté velikonoční neděli jsme slyšeli Kristova slova, která jsou v podstatě výstižným souhrnem tohoto článku: „Ježíš mu odpověděl: Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci, než skrze mne.“ (Jan 14,6). ■

MICHAELA ANTÚSKOVÁ • „STINY“

Současný svět od katolíků očekává, že budou křesťanství redukovat do morálky oddělené od jakékoli metafyziky a teologie. Tato univerzální morálka musí být nade vše tolerantní. Katolíci si mohou ve své duši živit náboženské naděje, pokud je budou mobilizovat pouze k projevům v praktické, lidské a dobročinné práci. Pro humanisty jsou právě tyto projevy podstatou křesťanství. Víra v Krista a v život věčný – to jsou jen soukromé přídatky. Etika a politika se bez toho skvěle obejdou. Náboženství a systémy víry by měly uctívat stejného, statisticky upraveného Boha, který už není schopen odpovédět na životní problémy člověka devastovaného vnitřní prázdnotou.

Moderní epocha se naučila využívat různé diety „soft“ a „light“. Zvykli jsme si na kafe bez kofeinu, čokoládu bez cukru a karbanátky bez masa. Také křesťanství bez Krista by bylo pro mnohé mnohem stravitelnější. Ale křesťanství bez Krista je neplodné, nerodí nový život. Zřejmě právě toto měl na mysli Benedikt XVI., když v Mnichově řekl: „Když v Německu představím sociální projekty, okamžitě se přede mnou otevírají dveře. Pokud ale přijdu s evangelizačním projektem, setkávám se většinou se zdrženlivostí.“

V tomto kontextu můžeme také lépe chápat vizi ruského filozofa Vladimíra Solovjova starou přes sto let, která předpovídá objevení se Antikrista na pozadí velké krize, která měla poznamenat křesťanství koncem XX. a začátkem XXI. století. Solovjov před-

povídal, že po staletí bolestných zkušeností dolehne na lidský život velká nihilistická prázdnota. Na úrovni ideologie sice ztroskotá materialistický systém, to však nepovede k upevnění víry, ale zanechá to v lidech jen nenaplněné, vyhořelé naděje, očekávání a plány. Do této situace skvěle „zapadne“ zmíněný Antikrist.

Důležitější než představy Solovjova týkající se budoucích událostí je popis vlastností Antikrista. Solovjovův Antikrist je přitažlivá osobnost. Věří v dobro, dokonce i v Boha, ale „před Bohem dává přednost sám sobě“. Je asketou, vědcem, filantropem. Dává skvělý příklad ve zdrženlivosti, nezištnosti a dobročinnosti. Již ve svém mládí se projevil jako schopný a skvělý znalec Bible.

Jeden detail zůstává pro zmiňovaného Antikrista velice charakteristický: osobní nechuť k osobě Krista. Podle něj Kristus ve světě „zkrachoval“, jeho morální učení namísto toho, aby sjednocovalo lidi, přineslo rozdělení. Antikrist naopak slibuje: „Já vás sjednotím silou dobročinnosti projevované dobrým i zlým.“ Dráždí ho, že lidé považují Krista za jediného Spasitele světa a říká k tomu: „Byl jedním z mnoha, v podstatě mým předchůdcem, dokonalým Spasitelem budu já!“ Je přesvědčený, že dokáže „předestilovat“ učení Krista tak, aby bylo stravitelné a přijatelné pro všechny. Nejvíce ho ale rozčiluje přesvědčení, že Kristus zemřel a vstal z mrtvých. Nemůže snést, že „tamten“ žije.

Skandál Antikrista spočívá v tom, že se jedná o vzorného milovníka pokoje, přítele

zvířat, činitele dobra a vegetariána. Jeho kouzlu se bude schopna vzepřít jen malá skupinka křesťanů, kteří dobře vycítí, že se tady jedná o „rozředěné křesťanství“ s Kristem „v závorce“.

Co si máme myslet o této postavě? Pokud by to byl zjevný protivník Boha a církve, jako

například ateismus nebo primitivní komunismus, vše by bylo jasné. Ale tak tomu není. Podvodník se snaží převléct do šatů „dobrého Pána“, „Mesiáše tolerance“, „Mistra úsměvu“, aby převzal Kristovy učedníky. Nikdo nevaruje před nebezpečím, nanejvýš někdo pokrčí rameny nebo se rozesměje nad „katolickou paranoiou“.

Pokles křesťanské víry a pronásledování jejích příznivců se neděje působením zjeveného protivníka, ale v maskované formě filozofie „nahraze-

ní“. Antikrist reprezentuje svou osobou nový humanismus: láska nahrazená filantropií, víra kulturou. Už v prvních stoletích museli křesťané čelit mnohageneračnímu boji s tzv. „pelagianizmem“, v rámci kterého byl Ježíš ukazován jako vznešený vzor pro člověka, který měl ale ke všemu dospět vlastními silami. Dnes se nám neopelagianismus snaží „darovat“ křesťanství jako náboženství „hodnot“, které nikdo nepopírá: láska, spravedlnost, upřímnost, boj o mír... jen v tom chybí živý, osobní Bůh, který prochází kolem nás, přináší spásu, povolává a miluje. Chybí zmrtvýchvstání Krista, které proměňuje celou lidskou existenci a vyzývá k osobní odpovědi na plán věčného života.

MICHAELA ANTUŠKOVÁ • „HIAVOUN“

Potom nepřekvapí, že takové „soft“ křesťanství je ve veřejném prostoru podceňované: ve školách se věnuje více pozornosti muslimské filozofii a umění buddhistické relaxace než poslům v kolárákách. K představitivosti dětí se dá snadněji dostat hallo-weenem a Potterem než málo čitelným poselstvím, že máme být dobří a otevření. Neříkal Ježíš, že když oheň zhasne a sůl ztratí svou chuť, to co zůstane z Jeho Dobré zvěsti, bude pošlapáno?

Nebylo by to ještě tak hrozné, kdyby se duch Antikrista rozšířil jen v tzv. veřejném prostoru. O mnoho horší je, když začne pronikat do farností a křesťanských komunit. Lidé, kteří touží po Bohu a nebi, tam dostanou to samé, co je možné nalézt na „globálním trhu psychologicko-duchovních služeb“: rafinované moralizování namísto zvěstování o zmrtvýchvstalém Kristu, dialog namísto odpuštění, milého úředníka namísto společenství a komunity, akce ve

službě ochrany přírody místo umění bojovat s hříchem, návod jak rozumově a logicky přistupovat k mateřství místo dobré zprávy, že je možné překonat bariéru strachu v lásce, nesnesitelnou lidskou řeč místo Božího Slova.

Občas se objevující přirovnávání Antikrista ke konkrétním postavám Hitlera, Stalina nebo Bin Ladina svědčí jen o podceňování zla omezujícím jeho chápání na nejbrutálnější formy. Je pravda, že Antikrist se vždy nějak spojuje s násilím tohoto světa, jenomže ve skutečnosti máme co do činění s nejlstivější podobou zla, kterou lze jen velice těžko rozpoznat. Kde tedy je a jak jej lokalizovat? Možná, že se skrývá v každém z nás jako něco, co bojuje proti Kristu, zdržuje Jeho návrat a dělá tento svět nesnesitelným...

Zkrácený a upravený text ■

P. Roberta Skrzypczaka,

přeložil P. Wojciech Zubkowicz SAC

ZAPOMENUTÝ ZACHRÁNCE

Podplukovník Stanislav Jevgrafovič Petrov. Jméno, které naprostá většina lidí nikdy neslyšela. Přesto nám všem v roce 1983 tento sovětský důstojník pravděpodobně zachránil život, když svým neohroženým rozhodnutím a chladnou hlavou zabránil vypuknutí jaderné války.

Centrum rychlého varování vzdušných sil Sovětského svazu dne 26. září 1983, 0:04 hod. Právě minula půlnoc. Plukovník Stanislav Petrov s hrníčkem kávy v ruce stál u velkého okna a díval se dolů. Ve velkém sále sedělo několik desítek lidí sledujících na monitorech informace z vojenských satelitů. Právě se vrátil ke svému stolu, kdy zazněl alarm. Rozsvítilo se červené světlo s nápisem START a na monitoru se objevilo hlášení: RAKETOVÝ ÚTOK.

Podle počítače z Malstromu v Montaně právě vyletěla raketa směřující k Sovětskému svazu. Po chvíli čtyři další. Provedené kontrolní procedury nedávaly žádnou naději – to je začátek třetí světové války.

Lidé začali panikařit. Plukovník Petrov je zklidnil. Věděl, že by měl okamžitě informovat Kreml, který odpoví plným útokem. Z území Sovětského svazu vystartuje dva a půl tisíce raket směrem ke Spo-

jeným státům. Spojené státy odpoví stejným způsobem.

Plukovník Petrov to neudělal. Porušil všechny předpisy. Začal by někdo atomovou válku pěti raketami? Pokud by Američané zaútočili, udělali by to všemi silami, aby minimalizovali možnost protiútoků. Navíc Petrov příliš nedůvěřoval sovětské technice. Jistotu žádnou ale neměl. Zavolal do Kremlu, řekl, co vidí na počítači, ale zdůraznil, že tomu nevěří, že to je určité chyba počítače. „Rozumím, pracujte dál,“ ozval se hlas ve sluchátku. Další půl hodiny bylo nejhorší dobou v životě Petrova. Pokud se mýlil, rakety explodují nad Ruskem...

Nic takového se nestalo. O půl roku později jeden mladý důstojník zjistil, že toho dne byly nad Montanou velké husté mraky. Sluneční světlo, které se od nich odráželo, popletlo sovětský satelit, který to interpretoval jako raketový útok.

Několik měsíců po této události Petrov odešel z armády. V roce 1993 šel do důchodu, aby mohl pečovat o nemocnou manželku. Když zemřela, musel si půjčit peníze, aby ji pohřbil. Reformy v Rusku zapříčinily, že jeho důchod ztratil svou hodnotu. Musel pracovat jako noční hlídač na stavbě. V roce 2004 dostal odměnu od ONZ – 1000 dolarů. Bydlí ve starém bytě v podmoskevském městečku Frijazino a bere důchod ve výši cca 4300 Kč.

Jak křehký je pokoj a život ve světě... A jak často se stává, že opravdové dobro je ve stínu. Zdá se mi, že něco podobného se odehrává ve vztahu lidstva ke Kristu. Tolik lidí si myslí, že jsou schopni zajistit svůj život, pokoj a bezpečí, a přitom to On je ten zapo-

menutý Zachránce. Plukovník Petrov riskoval svůj život, Kristus svůj život odevzdal.

P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

K A R M E L I T Á N S K É N A K L A D A T E L S T V Í

VĚŘÍM, VĚŘÍME

POZNÁNÍ KATECHISMU KATOLICKÉ CÍRKVE

VAŠE LAMPY AŽ HOŘÍ

I když Ježíš zvítězil a vládne, nechal lidem svobodu uvěřit v něho, nebo jej odmítnout. Zlý duch je stále činný a sna-

ží se mařit Boží dílo. Tento boj s ním probíhá na zemi i v každém lidském srdci. Ježíš nás ujišťuje, že na konci světa přijde ve slávě, aby dovršil konečné vítězství dobra nad zlem a vykonal soud nad živými i mrtvými.

Do té doby tvorstvo sténá, trpí bolest a „čeká, až se Boží synové zjeví ve slávě“ (Řím 8,19). Touhu po příchodu Pána vyjadřují křesťané voláním: Přijď, Pane! Maranatha!

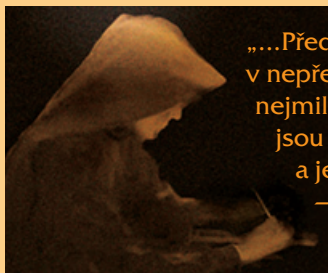
Žijeme tedy v čase čekání a bdělosti. Ani církev v něm není ušetřena zkoušek, vnějších strastí, pronásledování a úkladů antikrista. Poslední den podle Pánových slov má přijít náhle a může zaskočit ty, kdo nejsou připraveni na své setkání s Bohem. Poslední dny světa budou také ve znamení přírodních a kosmických otřesů. „Až to nastane, zvedněte hlavy, neboť vaše vykoupení se blíží“ (Lk 21,28). Víra v Krista a touha po něm nám pomáhá překonat strach

ze smrti a zániku, protože on má poslední slovo a na konci se sám stane „vším ve všem“. „Buďte připraveni a vaše lampy ať hoří (Lk 12,35). Tato Ježíšova výzva platí všem lidem ve všech dobách, tedy i nám.

Při posledním soudu bude odhaleno, jak se každý choval a co je skryto v jeho srdci. Tehdy bude odsouzena zaviněná nevěra, kdy člověk pohrdl nabízenými milostmi nebo je odmítl. V poslední den ve chvíli soudu Ježíš řekne: „Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mě jste udělali“ (Mt 25,40). Vztah obětavé a pozorné lásky k bližním bude hrát velmi závažnou roli ve chvíli našeho soudu. Tato láska k bližním však musí být živena ze zdroje: a tím je láska k Bohu, kterého máme milovat celým srdcem, celou duší, celou myslí a ze všech sil.

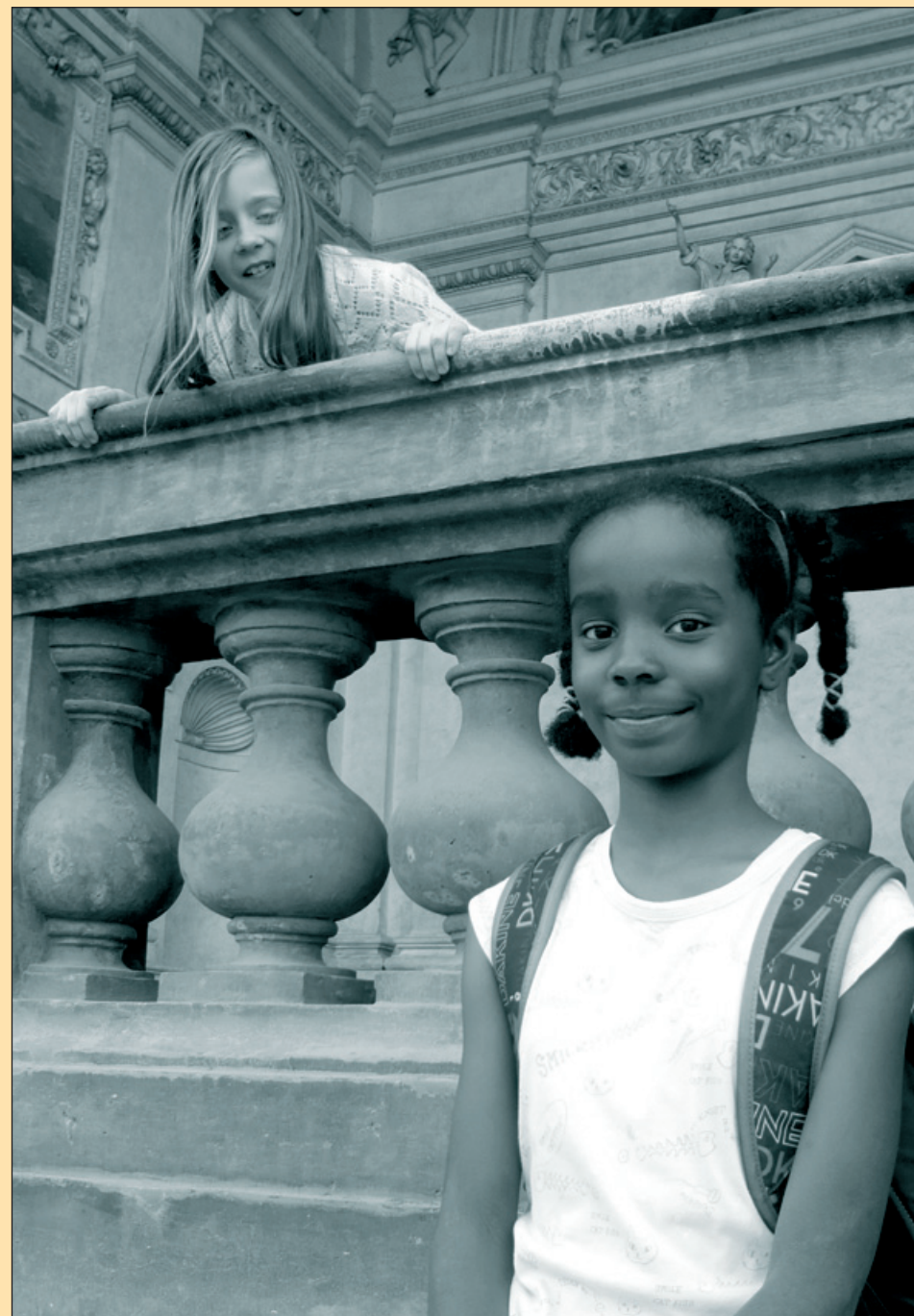
Úryvek knihy biskupa Josefa Hrdličky „Věřím, věříme“ (Matice cyrilometodějská, Olomouc 2011), která je velice jasně a přehledně zpracovaným komentářem ke Katechismu katolické církve.

Knihu si můžete objednat na adrese:
Karmelitánské nakladatelství s.r.o.,
Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01,
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295,
mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

„...Před svatým přijímáním jsem Nejsvětější Matku uviděla v nepředstavitelné krásě. Řekla mi s úsměvem... přejí si, má nejmilejší dcero, aby ses cvičila ve třech ctnostech, které jsou mi nejdražší a Bohu jsou nejmilejší: první – pokora a ještě jednou pokora, druhá ctnost – čistota; třetí ctnost – láska k Bohu. Musíš těmito ctnostmi jako má dcera zvláštním způsobem zářit...“.

(Deníček 1414–1415)

PATER NOSTER – EK

Kardinál Etchegaray Bask, kterému jsem své příjmení kdysi za Pražského jara v Praze vysvětlil, si to dodneška pamatuje. Jak mě vidí, tak říká: „Pater noster – a ,-ek. Nahoře velký (v nebi), tady dole malý. To je malý Otčenáš, to jste vy.“

ROZHOVOR
S ARCIBISKUPEM
KARLEM OTČENÁŠKEM

V pondělí 23. května 2011 ve večerních hodinách zemřel v Hradci Králové arcibiskup Karel Otčenášek. V roce 2004 Bohumil Svoboda napsal s arcibiskupem Karlem Otčenáškem rozhovor, obohacený vzpomínkami na otce arcibiskupa, který nakladatelství Vyšehrad vydalo v knize „Víra je můj pevný hrad“. Jako poctu a poděkování za život otce arcibiskupa vám přinášíme úryvky z této knihy, kterou vřele doporučujeme.

Foto: Luděk Bárta

K. Otčenášek: Nepříjemnosti pro soudruhy se objevily, když za mnou začaly jezdit do mléčárny návštěvy ze široka daleka, i z ciziny – pro ty jsem byl světová rarita: biskup v gumové zástěře a holínkách s kbelíkem v rukou.

B. Svoboda: Zhruba do této doby patří proslavená historka, která se tehdy hodně rozšířila, hlavně ovšem v kruzích věřících. Třeba i opravíš nebo doplníš: U vrátnice do opočenské mléčárny zastavilo auto a z něho vystoupili asi čtyři pánové v tmavých oblecích, vešli do vrátnice mezi píchačky a pracovní karty, a jeden z nich řekl vrátnému s nezbytnou bambitkou u pasu: „Chtěli bychom mluvit s panem Otčenáškem.“ Vrátný se na ně podezřívavě podíval, pak páčkou zapnul podnikový rozhlas a zahřměl do mikrofónu: „Soudruh Otčenášek – návštěva ve vrátnici!“ Pánové zatím pozorovali čilý ruch na nádvoří mléčárny – nákladní auta, cisterny, ještěrky. Po chvíli z jedné dveří na druhé straně dvora vyšla menší postava v mléčárenském šedobílém oblečení, s lodičkou na hlavě, v gumových holínkách a dlouhé gumové zástěře. Vrátný skupinu nedůvěřivě pozoroval a přemýšlel, o co může jít. Volaný už tady pracoval dost dlouho a zatím s ním nebyly žádné potíže, i když se ledacos říkalo. Postava vešla do prostoru pro návštěvy. A v tu chvíli všichni, jeden po druhém, před

zraků užaslého vrátného před soudruhem Otčenáškem poklekli. Byl to pro soudruhy nepředstavitelný průšvih.

K. Otčenášek: Tak já nevím, jestli to vypadalo zrovna takhle, ale ten konec zhruba nějak tak. Byla to delegace z Vatikánu, která se přišla přesvědčit, jestli jsem opravdu naživu a v jakých podmínkách žiju a pracuju. To víš – v roce 1962 byl zahájen II. vatikánský koncil a papežem byl Jan XXIII., atmosféra ve vztazích mezi Vatikánem a komunisty se trochu změnila, zlepšila.

B. Svoboda: Jak vidíš situaci víry a náboženství v naší společnosti dnes?

K. Otčenášek: Zřejmě jen malá část obyvatel věří hluboce a svou víru praktikuje. Víc je těch, kdo věří nejasně. Ale většina je k víře lhostejná, žije konzumně, kariéristicky. Menší část jsou takzvané uvědomělí ateisté. Dost taky víře škodí staleté, někdy hloupé předstupy.

B. Svoboda: Nemohu v této souvislosti neuvést citát ze závěru překrásné eseje Jaroslava Durycha „Cesta sv. Vojtěcha“: „Jen malá část síly každého národu jest v počtu jeho živých. Pravá jeho nepřemožitelná armáda jest v nebi.“

Foto: David Taneček

...Zdá se mi, že v té přečtené evangelní perikopě o kmeni a ratolestech je v Duchu Svatém přímo geniálně vyjádřen, ovšem jen v několika náznacích, celý život pozemský i věčný, kosmos i ekonomie spásy, a to právě aktualizovaně, pro dnešní dobu a zvlášť pro naši střední Evropu. Jde tu totiž o jednotu mezi Kristem Pánem a námi, i mezi námi všemi spoluvykoupenými navzájem.

Je to věc smrtelně vážná, i to, jak jsme napojeni jeden na druhého. Svatý Augustin řekl svým věřícím a diecézanům: „Nechci být spasen bez vás!“ Zní to hrozivě. Já nejsem světec, rád bych se však ubíral energicky po cestě ke svatosti, ovšem spolu s vámi, se všemi, s kněžími, řeholníky i laiky. Cítíte z toho výroku i ten můj přímo životní zájem o vaše

štěstí, záchranu, o vaši spásu? To, co my teď v této katedrále prožíváme, tu zvláštní radost, tu blízkost, tu jednotu se Spasitelem a mezi sebou, vzájemné pochopení, svaté spřátelení, to je možné jenom v Duchu Svatém skrze ten kmen Krista Pána. Budme tedy každý co nejvíce spojeni a ztotožnění s ním. Moc o to prosím.

Podal jsem vám své srdce jakoby na dlaně. Je mi to dražší než vlastní život a o to bych chtěl ve svých zbývajících letech života ze všech sil usilovat spolu s vámi se všemi: opakuji, že nechci, nedokážu být spasen bez vás.

Karel Otčenášek

úryvky promluvy při uvedení
do biskupské služby 27. ledna 1990

■ R. LUKAVSKÝ

Byl jsem na jednom ze zájezdů s pásmem poezie, pokud se nemýlím, v Ústí nad Labem. Při závěrečném setkání s posluchači se na mě mezi nimi usmívala známá tvář dlouho neviděného spolužáka z Arcibiskupského gymnázia, kterého na nějakou dobu zneviditelnila politická situace – Karel Otčenášek. Kde se tu bereš? Dovídám se, že se stal duchovním správcem v obci na okraji Ústí. Začali jsme si povídat, až se Karel zřejmě neudržel a po otočen stranou mi v poloskrytu ukázal svou ruku s biskupským prstenem. Tiše mi k tomu sdělil, že byl tajně vysvěcen na biskupa. A já – to byl ten opravdu mimořádný okamžik, na který jsem nezapomněl – jsem neodolal a řekl: „Dovolíš, otče biskupe“ – a jeho biskupský prsten jsem na jeho ruce s upřímnou úctou a přátelskou radostí políbil.

■ M. BEŠČECOVÁ

Zjistili jsme, jak komunističtí mocipáni zacházejí s otcem biskupem. Jako poslední slouha stál při práci na Sunaru ve vodě. Byl neustále sledován dvěma hlídači (i když šel třeba na WC), měl strženou kůži na zádech po pádu jakési bedny, zkrátka nepředstavitelné utrpení. Tak manžel řekl: „Co kdybychom dali dohromady pár přátel a začali se za otce biskupa modlit nověnu?“ A tak se začalo čtyřiačtyřicet přátel modlit. Během

Fotka převzata z knižky „Víra je můj pevný hrad“

první novény se stal zázrak: ti dva hlídači zmizeli, jeden zemřel, druhého ranila mrtvice, a výsledkem druhé novény byla návštěva vatikánské delegace.

Knihu „VÍRA JE MŮJ PEVNÝ HRAD“ (2004, váz, 291 str.), si můžete objednat na adresách:

Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01, tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

Nakladatelství Vyšehrad, Expediční sklad a zásilková služba: Jana Kohoutová, Štěrboholská 44/1307, 102 00 Praha 10, tel.: 271 962 474, tel./fax: 271 961 380, mobil: 777 710 695, e-mail: distribuce@ivysehrad.cz, www.ivysehrad.cz

BUĎME SVĚDKY VÍRY!

2

V dnešní znejistěné, neklidné době si nejprve připomeňme slova 62. žalmu: Jen v Bohu se ztíší duše má, od něho mi vzejde spása. Jen on je má skála, má spása, můj nedobytný hrad, mnou nikdy nic neotřese. Bůh je tedy dárce klidu a bezpečí. Ale jaký je současný svět? Už stručný pohled ukazuje na nebezpečí, která ho ohrožují. Je to

lidskou bytost, která se tak stává produktem, takže ji lze vyrobit, ale i zničit. Život už není považován za Boží dar jako dřív. Využívání lidských embryí k výzkumům a růst pedofilie a pornografie patří k neklamným známkám, že společnost je vážně nemocná. Proto je stále aktuální výrok bl. J. H. Newmana: „Bohatství je velkým božstvem současnosti. Všichni před ním padají na kolena...“ Vychází se z přesvědčení, že kdo je bohatý, může všechno. Bohatství je tedy jednou z model naší doby, popularita druhou. To, že je někdo známý, že se o něm ve světě mluví, začalo být považováno za svrchované dobro.“

Otročení mamonu má mnoho podob, ale vždy jde o projev krajního sobectví, ať osobního, rodinného, kmenového, třídního nebo národnostního. Doba pokročila, takže existuje i globální, tedy celosvětové a všelidské

sobectví s globálními a planetárními důsledky. Společným jmenovatelem bývá, že si lidé své „já“, svou svévoli, umístili na sám vrchol své hodnotové stupnice a jsou jím ovládáni. S tím jde ruku v ruce snaha po slávě čili po popularitě, jak na ni poukazuje Newman. Požadavek stálého materiálního růstu ovšem znamená stále rychlejší odře-

závání větve, na které lidstvo sedí. Chystá si tak globální katastrofu a ve své mravní zaslepenosti před ní zavírá oči. Zcela zákonitě se šíří únava a deprese, názorová dezorientace a paradoxně i chudoba.

Vraťme se k Vl. Solovjovovi, který se v knize Čtení o boholidství zamýšlí nad vývojem civilizace: „Chybí nám absolutní střed, místo něj máme tolik díl-

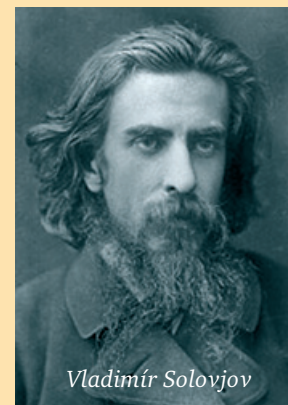
čích a dočasných center života a vědomí, kolik máme zájmů a potřeb, naruživostí a vášní, názorů a postojů. Bylo by zbytečné pozastavovat se tu nad duševním a mravním bezvládním, které vládne nejen ve společnosti, ale i v hlavách a srdcích všech lidí; ta věc je příliš zřejmá každému, kdo se někdy zahleděl do svého nitra a kolem sebe.“ Životní střed byl nahrazen často velmi hrubým materialismem, který naprosto nehledí na základní mravní hodnoty a egoisticky nachází zalíbení sám v sobě. Výsledkem není tolik potřebná životní harmonie, ale nespokojenost a skepse, takže se hledá uměle vytvořený jednotící princip, který by ovšem byl mimo dosah náboženství. Lidstvo se domnívá, že mu stačí zabydlet se v rovině časných a konečných zájmů, a tím naplní požadavek svobody, která staví na víře v člověka a opomíjí vše, co je věčné a dané Tvůrcem.

„BOHATSTVÍ
JE VELKÝM
BOŽSTVEM
SOUČASNOSTI.
VŠICHNI PŘED
NÍM PADAJÍ
NA KOLENA...“

J. H. Newman

Jaký je v této situaci úkol nás křesťanů? Vrátime-li se k úvodnímu žalmu, ozve se jako reakce naše křesťanské svědomí s otázkou, zda je naše víra jako vyznavačů Ježíše Krista pevná jako zmíněný nedobytný hrad, kterým nic neotřese. Jednáme jako věřící opravdu v souladu s učním církve a s průkazností Božího slova? Kdybychom totiž zcela a jednoznačně stáli na straně evangelia a nepodléhali okolní vlažnosti, byli bychom věrohodnějšími svědky radostné zvěsti. Apoštol Jan připomíná věřícím, aby si byli stále vědomi, že přešli ze smrti do života, z chaosu do řádu, když uvěřili v Ježíše Krista. Když budou žít podle daru víry, budou vnitřně svobodnější a radostnější, a tím přesvědčivější a přijatelnější i pro své okolí. Odpor světa nesměruje obvykle proti křesťanství jako takovému, ale proti tomu, že nenachází takové svědky víry, kteří žijí naplno podle apoštolského učení. Lidé se domnívají, že musí odmítnout celé křesťanství, protože jsou nespokojeni s jeho nositeli. Solovjov napsal: „Zůstává realitou, že neuskutečňujeme dobro vyčerpávajícím a definitivním způsobem, že ctnost není vždy uvedena do praktického života a že se nikdy v našem přítomném životě plně neuskuteční.“

Getsemanská výzva Zůstaňte zde a bděte! neplatila jen apoštolům, ale ve své nadčasovosti je určena i nám, neboť máme světu zviditelňovat živého Boha s jeho milosrdnou láskou a stvořitelskou silou, která proniká všechno a projevuje se ve všem. Papež Benedikt se v promluvě na Zelený čtvrtek ptal, zda lidem otvíráme přístup k Bohu, nebo spíše zavíráme. A dodal, že hlavní křesťanské země jsou unavené pokud jde o víru, jsou dokonce znuděné vlastními dějinami

Vladimír Solovjov

a kulturou a nejsou nositeli tradičních hodnot vycházejících z křesťanské zvěsti. Proto máme prosit o nové, hlubší poznání našeho Pána, který na nás vložil svého svatého Ducha poznání a naděje. Prosme, aby se tato moc stala v nás znovu plně účinnou, abychom s radostí svědčili o poselství, které jsme při křtu přijali.

Věrný Kristův vyznavač Pavel z Tarzu píše do Korintu, že nyní je čas příhodný, nyní je den spásy! Chce nám tím říci, že je tu něco, co bychom měli dělat hned, bez otálení, abychom i my byli věrohodnými svědky našeho Pána. A každý to musíme udělat sám, nikdo to nemůže udělat za nás. V tom spočívá opravdový nadpřirozený život, který má být stále znovu prohlubován a rozšiřován. Jeden z církevních Otců, který žil ve 4. století, napsal: „Pro každého člověka nastává začátek života tehdy, když je pro něho obětován Kristus. Ale Kristus je pro něho obětován v okamžiku, kdy člověk tuto milost uzná a vědomě přijme život získaný touto obětí.“ Věřící Židé prošli Rudým mořem a protože věřili, padly před nimi i hradby Jericha. Neboť všechno je možné tomu, kdo věří. (Mk 9,23). Taková víra poskytuje určitou orientaci, protože není závislá na panující módě a proměnlivosti náladového světa, kdy zítra už neplatí to, co bylo pravdou ještě včera. Tato víra nabízí určitý druh civilizace naděje, která se opírá o zjevené pravdy vycházející z dílny samého Stvořitele, který viděl, že všechno, co stvořil, je dobré. Dostali jsme za úkol přijmout toto „dobré“ za své, rozvíjet dané možnosti podle Desatera a spolupracovat tak na Bohem započatém díle.

Když se svět stále více vzdaluje od horizontály a vertikály kříže a utápí se v pomíjivých

hodnotách, tím víc potřebujeme v pokoře a hluboké důvěře přijímat a spoléhat na Boží milost, bez které by bylo naše namáhání marné, podobně jako je pošetile potácení se světa. Mějme na zřeteli Pánova slova, že každý strom se pozná po vlastním ovoci. Proto je třeba při budování domu vlastního života uprostřed nevěřícího světa zajet na onu pověstnou hlubinu a položit jeho základy na skálu, kterou je bezesporu žité evangelium, plné života a síly. A v poměru ke světu zachovat nutnou míru lásky k hledajícím bratřím a sestrám, kteří nedostali dar víry nebo jím pohrdli. Ovšem bez kříže a Zmrtvýchvstání a z toho plynoucích milostí by tato láska byla leda bláznovstvím a neúčelným rozparem. Teprve v lásce k bližnímu se plně projevuje paradox křesťanského myšlení, které vychází ze skutečnosti, že Bůh tak miloval svět, že pro jeho spásu navzdory ustavičné vzpouře člověka obětoval svého jediného Syna. Jde o stálou duchovní obnovu člověka i světa silou Boží milosti, která pomáhá vidět skutečnost takovou, jaká je, a poskytuje správnou orientaci v morálních zmatcích 21. století.

Blahoslavený Jan Pavel II. prohlásil: „Naše společnost se na jedné straně téměř hrdě hlásí k životnímu materialismu, na druhé straně však cítí prázdnotu a touhu po Bohu, potřebu svědků, kteří žijí podle evangelia. Neboť žijeme v době, ve které silně působí protievangeliizační proudy. I když ve svých nejradikálnějších projevech zůstávají značně oslabeny, nepřestávají negativně působit na oblast zásad a životního rozhodování. Zdá se, že Boží slovo je dušeno vábivým utilitarismem a konzumismem, sekularismem a praktickým materialismem. Proto je tak nezbytně důležité, aby všichni věřící v Krista v sobě vzbudili a posílili ochotu nabídnout obnovené a jednotné svědectví Kristu.

P. Miloslav Michael Fiala OPraem. ■
(Pokračování)

KORUNKA

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu ... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa**; na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu**. Na závěr se pomodlíš třikrát: **Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.**“ (Den. 476)

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ, v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3
30-420 Kraków, Polsko

KOMUNITY V ČESKÉ REPUBLICE

- Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/Labem
- K rotundě 81/6, 128 00 Praha 2

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SESTRY FAUSTYNY

ÚCTA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ A ÚCTA K SRDCI PÁNĚ

Dříve se velice často diskutovalo nad problémem vztahu úcty k Božímu milosrdenství a úcty k Nejsvětějšímu Srdci Páně. Podle názoru některých teologů je úcta k Božímu milosrdenství obsažena již v úctě k Srdci Páně, a proto je zbytečné uvádět a šířit „novou“ úctu. Je pravda, že úcta, jejíž formální a materiální předmět a cíl by byly obsažené v jiné, už existující a schválené úctě, by byla zbytečná. Je tomu ale tak?

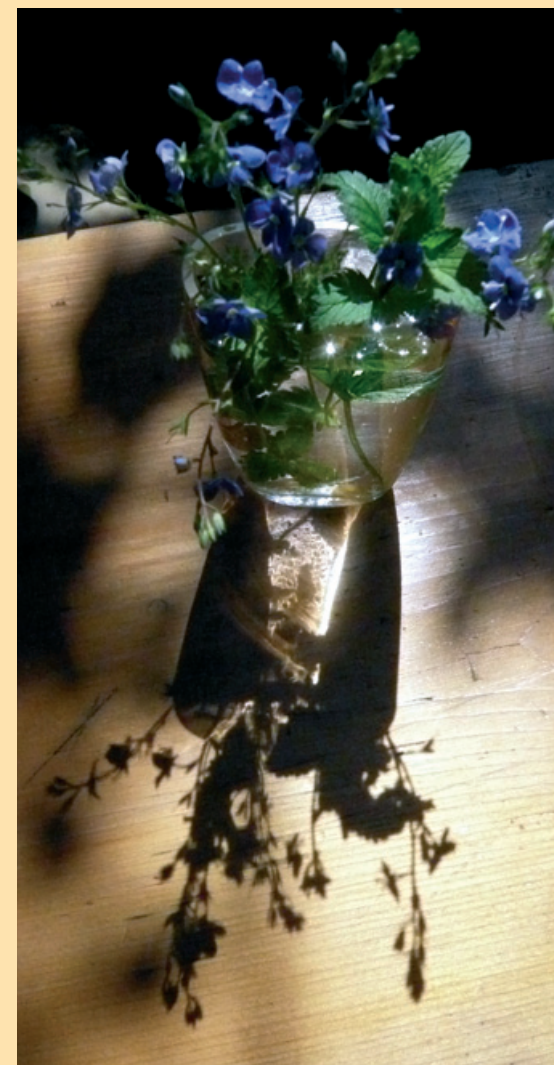
Formálním předmětem úcty předané sestrou Faustynou je Boží milosrdenství, v úctě k Srdci Páně je to láska Spasitele k lidem. Materiálním předmětem v úctě k Božímu milosrdenství jsou, podle pátera Sopočka, krev a voda, které vytryskly z boku Ježíše Krista na kříži, zatímco v úctě k Srdci Páně je materiálním předmětem živé Srdce Spasitele. Cílem úcty k Božímu milosrdenství je výzva a povzbuzování k důvěře Bohu, v úctě k Srdci Páně je cílem zadostiučinění za hříchy lidstva.

K tomu můžeme ještě přiřadit čas, který je pro obě úcty zvláštní. Pro úctu k Božímu milosrdenství je takovým důležitým časem Svátek Božího milosrdenství, který se slaví o první neděli po Velikonocích (liturgicky – 2. neděle velikonoční), a 15. hodina každého dne. V případě úcty k Srdci Páně je to slavnost Nejsvětějšího Srdce Páně druhý pátek po slavnosti Těla a Krve Páně a první pátky v měsíci.

Je třeba zdůraznit význam, jaký měla úcta k Srdci Páně v přípravě „půdy“ pro

úcty k Božímu milosrdenství. Nejlepším příkladem může být postoj svaté sestry Faustyny, která po celý svůj život zachovávala velikou úctu k Srdci Páně, což jí nebránilo a nepřekáželo prožívat a propagovat pobožnost k Božímu milosrdenství.

Úryvek knihy A. Witka
„Svatá Faustyna a Boží milosrdenství“,
zprac. P. Wojciech Zubkiewicz SAC.

SVÁTEK BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ
VE SLAVKOVICÍCH – 1. KVĚTNA 2011

Tento rok byl Svátek Božího milosrdenství spojen s radostnou událostí blahoreční papeže Jana Pavla II., který v roce 2005 zemřel v podvečer Svátku Božího milosrdenství a sám o sobě říkal, už jako papež, že šíření úcty k Božímu milosrdenství pokládá za jeden z nejdůležitějších úkolů.

Do Slavkovic přijelo 1. května 2011 mnoho poutníků z celé republiky. Během odpoledního programu zazněla přednáška P. Wojciecha Zubkowicze SAC, ve které připomněl osobu Jana Pavla II. a jeho vztah k Božímu milosrdenství.

Mši svatou, která začala v 15.00 hod., sloužil opat Marian Rudolf Kosík z kláštera: otců premonstrátů v Nové Říši. Ve svém kázání zdůraznil význam daru Božího milosrdenství pro dnešní svět a význam osoby blahoslaveného Jana Pavla II. pro šíření úcty k Božímu milosrdenství. Navázal na encykliku o Božím milosrdenství „Dives in misericordia“, kterou Jan Pavel II. vydal půl

Opat Marian Rudolf Kosík

roku po atentátu na něj a ve které zdůrazňuje velikost Božího milosrdenství, které se vždy projevovalo v dějinách.

Po mši svaté se konala ve Slavkovicích pobožnost Cesty světla, která ještě více prohloubila vědomí všech přítomných, že Kristus žije a vychází nám všem vstříc jako Vítěz nad smrtí a Král milosrdenství. (red)

Sešlo se mnoho poutníků a počasí bylo příznivě nakloněno

PĚŠÍ POUŤ K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

Už potřeťi vyjdeme na týdenní Pěší pouť k Božímu milosrdenství. Heslo letošní pouťi zní: „**Ted' je čas milosrdenství**“ – to bylo také heslo kongresu, který se konal v květnu ve Slavkovicích. Letos budeme poprvé putovat ve dvou skupinách nebo „proudech“, tedy ze dvou směrů: z Fulneka a z Říčan u Prahy. Cíl ale zůstává stejný: tím geografickým jsou Slavkovice u Nového Města

na Moravě, tím duchovním, důležitějším cílem je Boží milosrdenství.

I tebe zvu na pěší pouť. Pojď s námi, pokud cítíš, že Boží milosrdenství potřebuješ, pokud je chceš vyprosit svému bližnímu. Pokud ti například zdraví nedovolí zúčastnit se celé pouti, přijď do Slavkovic na pátek a sobotu (29.–30.7.) načerpat z duchovních plodů Pěší pouti k Božímu milosrdenství.

TRASA PROUDU ZÁPADNÍHO		TRASA PROUDU VÝCHODNÍHO	
So 23. 7.	Říčany u Prahy – Sázava	Fulnek	Podlesí
Ne 24. 7.	Sázava – Uhlířské Janovice	Podlesí	Dolany
Po 25. 7.	Uhlířské Janovice – Zruč nad Sázavou	Dolany	Těšetice
Út 26. 7.	Zruč nad Sázavou – Světlá nad Sázavou	Těšetice	Konice
St 27. 7.	Světlá nad Sázavou – Havlíčkův Brod	Konice	Letovice
Čt 28. 7.	Havlíčkův Brod – Velká Losenice	Letovice	Bystrice nad Pernštejnem
Pá 29. 7.	Velká Losenice – Slavkovice	Bystrice n. Pernštejnem	Slavkovice

Slavkovice 15.00 Hodina milosrdenství
16.00 Mše sv.; večerní program, možnost celonoční adorace

So. 30. 7. 10.00 – Mše sv. – hl. celebrant **P. Marek Dunda** z Vranova nad Dyjí.

Srdečně zve Tomáš

„BUDETE MÝMI SVĚDKY...“

ŠTĚPÁN KARDINÁL TROCHTA MUČEDNÍK A VYZNAVAČ

2. ČÁST

Živý mrtvý

Na přelomu roku 1943 a 1944 došlo ke kritické události. Trochta byl s dalšími spoluvězni určen k vyprázdnění a vyčištění vězeňských záchodů. Dozírající esesák byl nespokojen s jeho údajně pomalou prací a dvakrát po něm vystřelil. Naštěstí ho trefil pouze do nohy, Trochta ale okamžitě poznal vážnost situace, svalil se a zůstal nehybně ležet. Rozhodovalo se o jeho životě a smrti. Náhodou jel kolem dvoukolák s mrtvolami do krematoria, a tak esesák jen zařval: „Hod'te ho na káru.“ Postřelený Trochta na hromadě mrtvol cestou omdlel. Probral se až v tichu před krematoriem. Jednomu nebožtíčkovi utrl kus nohavice, ovázel si krvácející nohu, svezl se pomalu z káry a odplížil se do blízké ošetrovny. Tam ho i přes velké riziko lékař ošetřil a nechal přespat. Trochta se ovšem na lágr vrátit nesměl, protože byl „úředně jako č. 12791 mrtev“. Pomohli mu jugoslávští lékaři a jeden německý kněz. Při příjezdu nových vězňů byl Trochta zapsán jako nový vězeň, ale již bez poznámky „RU“.

Stalo se však, že když jednou Trochta tlačil vůz, poznal ho onen dozorce, který ho postřelil. Vyvolal si ho od vozu a poručil mu připravit chlorové vápno do kádě. Trochtu pak udeřil lopatou, shodil do vápna a nohou mu ještě přišlápl krk, aby ho udusil. Shodou okolností ale sám do kádě spadl. Když se vzpamatoval, začal Trochtu zuřivě mlátit. Pouze náhle vyhlášený alarm kvůli útěku vězňů Trochtu zachránil, protože se dozorce musel účastnit stíhání uprchlíků. Trochta znovu našel útočiště na ošetrovně. Těžce zraněného, potlučeného a pořezaného od lopaty, s otekou nohou se ho ujal český lékař – vězeň MUDr. Podlaha.

Mauthausen však nebyl posledním koncentračním táborem budoucích litoměřického biskupa. Na konci roku 1944 ho přemístili

do Dachau, kde bylo zřízeno zvláštní oddělení pro kněze. Trochta se zde opět sešel s Josefem Beranem. Zacházení s vězni bylo v Dachau ve srovnání s Mauthausenem relativně snesitelnější, ale na druhé straně zde vězni více trpěli hladem.

V neděli 29. dubna 1945 ráno se ale otevřela hlavní brána koncentráku v Dachau a vězni byli svobodní.

Po osvobození

Trochta po osvobození ihned napsal představeným salesiánům v Turíně dopis, v němž výstižně popsal svůj osud v době věznění. Do salesiánského ústavu v Praze se Trochta vrátil před svátkem Panny Marie Pomocnice 23. května 1945. Právě před třemi roky zde nabízel svůj život Bohu za záchranu ústavu a svých drahých. Byl vyslyšen. Ústav škody neutrpěl a jeho ředitel se obohatil nejen krutými zkušenostmi, ale i velkými zásluhami.

Papež si to přeje

V salesiánské provincii byli po skončení druhé světové války všichni přesvědčeni, že Štěpán Trochta vystřídá P. Ignáce Stuchlého v úřadě provinciála českých a moravských zemí. Stuchlého přece jen navátilo a vyčerpalo 76 let aktivního života, zatímco Štěpán Trochta překypoval elánem. Ani koncentrák ho nezlomil. Naopak, svým utrpením a na-

prostou odevzdaností do rukou Božích vyrostl lidsky i duchovně.

Kromě zodpovědného vedení svěřeného salesiánského domova v Kobylisích se zaměřil i na řešení praktických otázek českého náboženského života. Z jeho promluv a přednášek je patrné, že si od počátku uvědomoval, že v nepřipraveném národě způsobí nastupující komunistický režim zmatek.

V červenci roku 1947 se v italském Turíně konala 16. generální kapitula salesiánské kongregace. Z Čech byl k provinciálovi P. Stuchlému jako delegát jednohlasně zvolen Trochta. Když byl při této příležitosti pozván k hlavnímu představenému, sdělil mu don Ricaldone, že si papež přeje, aby se Štěpán stal litoměřickým biskupem. Trochta se jako poslušný salesián neodvážil odpovědět záporně, ale neodpusť si poukázat na své podlomené zdraví. Dostal krátkou odpověď: „Svatý otec si to přeje a ty tam půjdeš.“

Den biskupského svěcení, 16. listopad 1947, vyvolal v novém biskupovi mnoho dojmů. Nejhlouběji se mu však do srdce vryla slova jeho matky, která mu při obědě řekla: „Nedej na jejich řeči. Dnes ti volají hosana a zítra budou křičet: Ukřižuj!“

Ke svému jmenování napsal svým představeným do Říma: „Pro salesiány čest, pro mne kříž.“ A věděl, co říká: Rozsáhlá litoměřická diecéze poskytovala po válce téměř beznadějný obraz. Místo 804 duchovních (počet z roku 1938) zde nyní žilo jen 107 českých a 100 německých kněží. Mnohé vesnice zely prázdnotou v důsledku vyhoštění německého obyvatelstva, kostely byly vydrancované a zabedněné. Počet věřících byl velmi nízký – asi 20 procent z celkového počtu obyvatel.

Nový biskup se začal hned seznamovat s celou diecézí. Obnovil činnost semináře a církevního gymnázia v Bohosudově, opět zavedl vyučování náboženství a katechismu ve školách, založil ústav „Zdislava“ pro laické katechetky, začal vydávat i časopis „Naše spolupráce“ a měl též pravidelné promluvy v rozhlase. Díky pomoci řeholníků i světských kněží se situace na Litoměřicku začala pomalu zlepšovat. Po nadějném začátku přišel

Nástup do Litoměřic – 1947

25. února 1948 komunistický převrat. V poválečném Československu tak začalo další období totality.

Brzy po únoru 1948 začalo oficiální jednání o vztazích mezi církví a komunistickou vládou a jejími orgány. Do čela biskupské delegace byl postaven biskup Trochta s biskupem Lazíkem, vládní delegaci vedl tehdejší ministr vnitra Aleš Čepička. Bylo ale zřejmé, že komunisté se dohodnout nechtějí. Dne 24. května 1948 Čepička na jednání ÚV KSČ prohlásil, že buď dojde k dohodě, nebo začne přímý boj, v němž církev nemůže obstát.

Dnes, kdy se otevřely archivy a tehdejší jednání mezi církví a státem byla částečně zmapována, se nám postoje některých církevních představitelů mohou zdát příliš vstřícné, mnohdy nepochopitelné. Ale nenazírejme onu dobu dnešními očima. Tehdejší vyjednaváči – ať už to byl arcibiskup Beran, biskup Trochta či jiní – sice tušili, jakého nepřítele mají před sebou, ale nevěděli přesně, čeho je schopen. Jen komunisté věděli, co chtějí – podrobit si církev a zneužít ji k prosazování své ideologie, nebude-li chtít po dobrém, tak po zlém. (Pokračování)

Jiří Kučera ■

TEĎ JE ČAS MILOSRDENSTVÍ

Fotoreportáž z prvního kongresu o Božím milosrdenství

Adorace v kostele ve Slavkovicích

Ve dnech 20.–22. května 2011 se v Novém Městě na Moravě a u kostela Božího milosrdenství ve Slavkovicích konal první národní kongres o Božím milosrdenství v České republice. Přinášíme vám fotoreportáž z této události. V dalších číslech „Apoštola“ se k tématu kongresu ještě vrátíme.

1. DEN – PÁTEK 20. KVĚTNA SLAVKOVICE

V pátek se u kostela ve Slavkovicích objevili první účastníci kongresu

Mši svatou, kterou přenášelo Radio Proglas, sloužil Mons. Jiří Mikulášek, generální vikář brněnské diecéze

Mše sv. se zúčastnil také P. Patrice Chocholský, světový koordinátor kongresů

Boží milosrdenství je sebeodevzdání Boha nám všem

Večerní zamyšlení nad Božím milosrdenstvím
PhDr., ThMgr. Jáchyma Jaroslava Šimka, O. Praem

2. DEN – SOBOTA 21. KVĚTNA

NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ

Sobotní program uvedl brněnský biskup Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle modlitbou k Duchu Svatému

Přednášky probíhaly v příjemném sále Kulturního domu

První přednášku pronesl Th.D. Petr Šandera, brněnský biskup Církve československé husitské

MUDr. Viola Svobodová nám ukázala, jak lidé zachází s Božím milosrdenstvím

Mons. Josef Hrdlička, pomocný biskup olomoucký, mluvil o Bohu sv. Tomáše

Odpolední program otevřel Mons. ThDr. RNDr. Ladislav Hučko, CSc., apoštolský exarcha, který se zamýšlel nad Božím milosrdenstvím a spravedlností

Sestry Kongregace Matky Božího milosrdenství připravily a vedly modlitební program

Na závěr sobotních přednášek v N. Městě na Moravě promluvil P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

SLAVKOVICE – MŠE SVATÁ

Průvod před začátkem mše svaté, která se konala na prostranství nad kostelem ve Slavkovicích

Biskup Vojtěch Cikrle

Uvítání otce biskupa Vojtěcha

Věřící při mši svaté nad kostelem ve Slavkovicích

3. DEN – NEDĚLE 22. KVĚTNA

NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ

Pan Marek Chvátal, moderátor kongresu

Nedělní program začaly sestry Vincentky ranní modlitbou

Páter Pavel Habrovec čte přednášku pana Ludvíka Kolka o Božím milosrdenství v čase a prostoru

Kongres obohatil také svou přítomností prof. dr. hab. Jan Machniak z Krakova

SLAVKOVICE – MŠE SVATÁ S AKTEM ZASVĚCENÍ BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

V 16 hodin začala mše svatá spojená s aktem zasvěcení Božímu milosrdenství

Mons. Jiří Mikulášek přečetl pozdrav veřícím od biskupa Františka Radkovského

Veřící pozdravil i prof. Jan Machniak z Lagiewnik

Arcibiskup Jan Graubner během kázání

Atmosféru mše sv. doplňovaly slavnostní kroje

Akt zasvěcení Božímu milosrdenství

Po modlitbě zasvěcení Božímu milosrdenství zaznělo slavnostní „Te Deum“

Foto: L. Vydra, P. Knob, ABM

PODĚKOVÁNÍ

Kongres je sice za námi, ale doufáme, že jeho plody zůstanou v nás a budou nás vést k Bohu. Jsme nejen vděční našemu milosrdnému Otci – Bohu, který nám neustále vychází vstříc se svou láskou a milosrdenstvím, ale také lidem. Proto chceme poděkovat všem, kteří se podíleli na přípravě kongresu. Děkujeme otci biskupu Vojtěchovi Cikrlemu a jeho spolupracovníkům z biskupství brněnského, všem přednášejícím z České republiky a ze zahraničí, spolubratrům pallotínům z Polska, Slovenska, Francie a Rakouska, sestrám Kongregace Matky Božího milosrdenství, sestrám Vincentkám, sestrám od Andělů, Televizi Noe a Radiu Proglas, mediálními partnerům, všem pořadatelům z místní a okolních farností, kteří obětavě věnovali svůj čas a prostředky na organizaci kongresu, všem, kteří poskytli ubytování účastníkům kongresu (všechny účastníky se podařilo ubytovat v rodinách!), a také všem – o kterých víme i o kterých nevíme – kteří podporovali kongres modlitbou, utrpením, obětí a finančními příspěvky.

Ať milosrdný Pán všem žehná!

Otcové pallotini

AUDIO A VIDEO ZÁZNAMY Z KONGRESU

V současné době připravujeme audio a video záznamy z kongresu. V dalších číslech „Apoštola“ Vás budeme informovat o podrobnostech.

PŘEDSTAVUJEME

MICHAELA ANTUŠKOVÁ

fotografka

- narozena 27. 3. 1961 v Praze
- vzdělání středoškolské odborné
- členka Asociace fotografů 1994
- od roku 1990 pracuje jako samostatný fotograf – výtvarník.

„Ráda pracuji s lidmi a proto jsou mémi častými modely. Vedle své tvorby černobílé portrétní fotografie se věnuji převážně reklamní a ilustrační výtvarné fotografii. Fotografii vytvářím v ateliéru nebo v předem vybraném prostoru. Věnuji se také pedagogické činnosti a mým cílem je učit děti fotografickému chápání krásy, která nás obklopuje.“

Samostatné výstavy:

- 1997 – Divadlo u Hasičů
- 1997 – Goethe institut Praha
- 1997 – Galerie výtvarného umění Benešov
- 1998 – Řepín
- 1998 – Palác Ymca Praha
- 2000 – Týnský chrám
- 2005 – Centrum pro rodinu DROP IN
- 2007 – Kostel sv. Petra v Praze

antuskovi@volny.cz
www.antuskova.cz

„VIA LUCIS“ ROZJÍMÁNÍ K POBOŽNOSTI CESTY SVĚTLA

Autoři: biskup Jan Baxant, biskup Vojtěch Cikrle, biskup Ladislav Hučko, biskup František Lobkowicz, Angelo Scarano a Marie Svatošová. Cesta světla (Via Lucis) je velikonoční pobožnost, která získává v církvi na popularitě a která je inspirována křížovou cestou – Via Crucis. Spočívá v rozjímání čtrnácti zastavení – setkání zmrtvýchvstalého Ježíše s jeho učedníky. (Formát 105 x 165, brož., 58 str., 2011)

NEBOJUJ S TMOU, ROZSVIŽ SVĚTLO!

Nabízíme vám brožurku, která vznikla jako malý průvodce v oblasti Božího milosrdenství. Může to být dobrý dárek pro vaše známé a pro všechny, které byste chtěli oslovit Božím milosrdenstvím. (Formát A5, 48 stran.)

Cena brožur není stanovena, dobrovolný dar můžete posílat na účet:
35-6219210237/0100

Objednávejte na adrese: Otcové pallotini, Jámý 71, 592 32 Jámý
telefonním číslem: 566 502 850, 566 502 855
e-mailem: info@slavkovice.cz

DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem. (Váz., 671 str., 399 Kč)

FAUSTYNA NEOBYČEJNĚ OBYČEJNÁ

Jolanta Sasiadeková

Sestra Faustyna Kowalská byla ženou, která se cítila skutečně šťastná. Mnozí lidé z jejího okolí jí pohrdali kvůli nedostatku vzdělání, ona však děkovala Ježíši za to, že si ji vyvolil pro tak velké poslání, jakým je šíření úcty k Božímu milosrdenství. Její silou a štěstím byla láska, po níž každý člověk tolik touží.

Jolanta Sasiadeková napsala psychologicky propracovaný příběh, který přináší nečekané zvraty a mnohá překvapení. Strídáním textů ze života světice s příběhem dnešních vysokoškolaček Evelíny a Katky poukazuje na význam hodnot, jakými jsou rodina a milosrdná Boží láska. (Váz., 175 str., 219 Kč)

Tyto knihy si můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s. r. o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01,
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

POSLALI JSTE DAR PŘEVODEM Z ÚČTU A „APOŠTOL“ NEPŘÍŠEL NA VAŠI ADRESU?

Vážení čtenáři, jelikož došlo k nedorozumění s bankou a my nejsme od ní schopni získat adresy těch, kteří na vydávání Apoštola přispívají převodem z účtu, prosíme vás, sdělte nám vaši adresu a číslo účtu, ze kterého jste dar zaslali. Bez toho nejsme schopni zajistit pravidelné zasílání časopisu na vaši adresu. Děkujeme za pochopení.

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok. Konkrétní cena není určena. Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým darem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost
katolického apoštolátu
Jámý 71, 592 32 Jámý**

Číslo účtu: 35 – 6219210237/0100

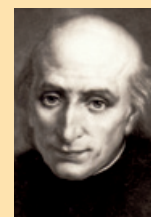
Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

fax: 566 502 851,

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz!

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOIÁTU OTCOVÉ PALLOTINI

Jsme společenstvím kněží a bratří. Název „pallotini“ pochází od našeho zakladatele sv. Vincence Pallottiho (1795–1850).

- 9. ledna 1835 při mši svaté Pallotti dostal od Pána Boha vnuknutí, aby založil sjednocení katolického apoštolátu. Toto společenství mělo sdružovat všechny, laiky i duchovní, lidi různých stavů i profesních oborů, kteří by společně hlásali evangelium.
- Dnes pracujeme v 41 zemích světa, působíme ve farnostech a na poutních místech, provozujeme své školy, nemocnice, hospice, věnujeme se dětem, mládeži, starším lidem, osamělým matkám, narkomanům, pracujeme v armádě a ve věznicích, hlásáme evangelium na misiích, máme své tiskárny, vydáváme knihy a časopisy, máme rádi všechno, co pomáhá hlásat Ježíšovo evangelium.
- Pokud chcete získat více informací, napište nebo zavolejte:

Otcové pallotini, tel. 731 604 365
(Páter Pavel), mojepovolani@pallotini.cz
Komunita ve Fulneku: Kostelní 111, 742 45
Fulnek, tel. 556 740 122
Komunita v Jámách: Jámý 71, 592 32 Jámý,
tel. 566 502 850

Poutní kostel Božího milosrdenství a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Bohoslužby:

Pátek	15.00 Hodina milosrdenství (adorace, Korunka k BM) 16.00 Mše svatá
Sobota	15.00–17.00 Možnost svátosti smíření 17.00 Mše svatá
Neděle	10.30 Mše svatá 15.00–17.00 Možnost svátosti smíření

Křížová cesta: po celý rok každý pátek
15.00–16.00 hod.
(mimo dobu velikonoční)

Cesta světla: v době velikonoční
– neděle od 16.00 hod.

Svatá zpověď: sobota/neděle 15.00–17.00 hod.

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Poutě ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)
- Poutě třetí sobotu v měsíci (mše svatá v 17.00 hod.)

Kontakt a další informace:

OTCOVÉ PALLOTINI
Jámý 71, 592 32
tel. 566 502 855/857
info@slavkovice.cz
www.slavkovice.cz

MICHAELA ANTŮŠKOVÁ • „VZPOMÍNKA NA PŘÍTELE“ (P. JAN ANASTÁZ OPASEK)